

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

6te juli 1901.

27de aarg.



Fiske paa isen.

Islagt ligger fjord og vig,
baaden, den kan hvile sig;
men dens eier hviler ei,
gaar tilfods nu baadens vei.

Deiling tår han, hugger hul;
fisser hele kurven fuld.
Lars og Anna kjælke har,
trækker fisken hjem for far.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Breve og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 26.

Udgangen af Ægypten.

Vi staar nu foran den store begivenhed i Israels folks historie, som kaldes udgangen af Ægypten.

Først hører vi om de tunge straffedomme, som gik over landet, fordi kongen, Farao, ikke vilde adlyde Guds røst, men forhærdede sit hjerte. Disse straffedomme var Guds magts undere, som Herren lod ske ved sine tjenere Moses og Aron, dels for at vise alt folket, at Moses og Aron var Herrens tjenere, der handlede og talte paa Guds vegne, dels og fornemmelig for at tugte Guds børns fiender, bringe dem til hdmhgelse og til lydigbed mod Guds røst. Lignende straffedomme fører Gud ogsaa nu over folk og lande, naar de ikke vil adlyde hans røst, men foragter og forkaster hans ord.

Krig, dhrtid, pestilens, græshopper, haglstorme, vandflomme, chloner og andre landeplager og ulykter er svøber, som Gud bruger for at tugte og hdmhge menneskene og faa dem til at adlyde hans røst.

Under alle saadanne ulykter er dog Guds børn vel beharede, ligesom Israels børn var vel beharede. Og selv om de bliver rammede af disse samme ting, skal det ikke skade dem, men hellere maatte tjene dem til gode, saaledes som vi hører i Guds ord: "Alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud."

Saa hører vi om indstiftelsen af paasten. I ethvert israelitisk hus blev et aarsgammelt lam slagtet. Blodet blev strøget paa dørstolperne, lammet stegt helt, og derpaa holdtes maaltid, idet lammet blev spist sammen med ushret brød og bitre urter. Under alt dette stod folket reiseferdigt. Det var deres sidste maaltid i landet, og det skulde styrke dem til vandringen. Dette paastelam, ved vi, er et forbillede paa Kristus. "Og for os er vort paastelam slagtet, Kristus", siger apostelen Paulus. Ham skal vi æde ved troen paa ham, og ved at nyde hans legeme og blod i nadderen. Med

ham som vor aandelige mad skal vi styrke vore sjæle paa vandringen mod det himmelske Na-na'an. Men ligesom Israels børn skulde udseie al surdeig af sine huse og spise ushret brød, saa skal ogsaa vi udseie synden af vort liv og beslitte os paa et helligt levnet.

Og de bitre urter er for os det kors, som vi skal bære efter den herre Jesus.

Men mens Israels børn aad paastelammet, drog Herrens engel gennem Ægypten og slog ihjel alle førstesødte baade af folk og fæ. Det var døden, som herjede, for Faraos ulhbigbeds skuld. Døden er syndens sold. Den rammer tilslut alle dem, som ikke adlyder Herrens ord. Israels børn derimod blev sparet. Hvorfor? Dødens engel saa blodet paa dørstolperne. Saaledes bliver enhver sparet for dødens engel, som er toet i Kristi blod. Kristus har lidt døden for os. Derfor kan ingen død skade dem, som tror paa Kristus.

Mens der var dødsangst og strig i Ægypten, slog forløsningens stund for Israels børn. Saa stor forskjel er der mellem at være et verdens barn og et Guds barn. For den første er døden en rædsel, for den anden en salig befrielse.

Israels folk drog nu under glæde og jubel ud af trældommens land. Men ikke var de komne langt, før en stor fare truede dem. Farao angreb, at han havde ladet dem fare, og satte efter dem med hele sin hær.

Dette er et billede paa, hvorledes det ofte gaar dem, som ved troen paa Kristus har forladt denne syndige verden. De kommer i nød og anfegtelse.

Men hør nu, hvorledes Gud friede sine børn. Han var med Israels børn i skystøtten og ildstøtten. Da Farao kom efter dem, stillede denne skystøtte sig mellem Israels og deres fiender. Derpaa aabnede det røde havs vande sig. Israels børn gik over paa det tørre. Farao satte efter, men kommen midt i havet med hele sin hær, lod Gud vandene atter strømme sammen. Frelste stod Israels børn paa havets bred, mens Farao og hele hans hær druknede. Saaledes frier Herren sine.

"Om de gaar gennem store vandstøl, skal de ikke naa til dem." Men de, som forfølger Guds børn, skal blive til intet.

Tanter er tolbfri—for mennesket; men Gud ser vore lønlige tanker, for ham er de ikke tolbfri.

I koven.

Oversat fra engelst.

(Fortsættelse.)

"Godt, men det var jo om hørnene, vi skulde tale. Hvad var det, du vilde sige? Ambrosius ser ud til at skulle blive noget — hvad?"

"Na ja, jeg tænker nok der kan blive noget af ham. Han lader til at være baade flittig og stabig."

"Han har aldrig volbt os en times bekyrning, siden han blev sødt, den søde unge! Saa flink som han er, — saadant anlæg for at bygge reder; jeg er undertiden bange for, at han overanstrenger sig."

"Na snak! Enhver maa arbejde nu for tiden. Det er ikke tider nu for et ekorn eller nogen anden at sidde stille og vente paa, at nødderne skal falde en i munden. Alle fremtænkte ekorn forubser en forandring."

"Du ser alting fra den mørke side."

"Og vent nu, skal du bare se! Ved du ikke, at skovene bliver nedhugne over hele landet? De bedste nøddehuler er væk. Jøden er knappere end den har været; der maa arbeides haardt for den nu."

"Kom nu bare ikke med politik!"

"Godt, men vi, som har vore egne reder, maa se tingen som den er. Lad os tænke tilbage i fortiden; i gamle, gamle dage var der græblinger rundt om i skovene; hvor er de nu? Næsten aldeles forsvundne."

"Ja, det er da godt, at de blodfugere er borte."

"Det kan være godt i en henseende for os ekorn, men det er et tegn paa tidernes forandring. Nu er der lange strækninger med turnipsagre, som var høgestove i min moders tid; det er jo gode tider for kaniner og harer."

"Na hvad! Skoven har nødder nok for baade vore hørn og hørnehorn. Der bliver ingen forandring i vor tid."

"Det vil vi haabe!"

"Jeg vilde ønske, du ikke vilde komme med saadant snak. Vi talte om de stakkars hjære hørn, men du gjør mig saa bedrøvet, at jeg kan neppe holde mit hoved oppe. Al, tænk om Konrad nogensinde skulde savne en egenød."

"Det haaber jeg, han ikke kommer til, hvis han opfører sig vel."

"Saa belærtet og smukt som han er, — synes du ikke det, Rufus? Jeg har aldrig i mit liv

seet en saa buffet hale paa noget saa ungt ekorn før."

"Men han er saa urolig, synes du ikke det?"

"Jovist, netop som et ungt ekorn bør være. Saaban en kjælt natur, altid i toppen af træet; endog hans bedstemor roser ham, og hun er sandelig streng mod den opbofsende ungdom."

"Jeg ved ikke, om hun altid har ret."

"Somofteft har hun det nok, især med hensyn til vore sønner. Konrad har saadant ædelt hjerte, alle holder af ham, endog denne beshnderlige, barste tingest Brown."

"Brown er ingen daarlig ven for ungdommen, det kan jeg fortælle dig. Han er listig som en væsel og rig som en rotte. Der er ikke et frugttræ i landet, som Brown ikke har forsynet sig af. Han kan nok skaffe Konrad mere end en blomme, dersom han vil."

"Jeg vil nødig, Konrad skal være altfor meget bernebe ved roden", sagde hans mor. "Han lader sig altfor let lede, og desuden er han og Ermine aldrig fra hinanden. Ermine er saa vilter, at hun gjør mig ganske urolig. Dersom jeg kunde saa hende til at ligne Judy mere, skulde jeg være saa glad; thi hun er en sand trøst for mig. Vilde ikke ogsaa du være det, min kjære Rufus?"

"Jeg liker hende bedst som hun er", sagde Rufus søvrig.

"Dit faderhjerte gjør dig ganske blind for hendes fejl. En mor ser saa klart, og stjont vor Ermine er høift indtagende og smukt — hører du paa mig, Rufus?"

"Nei, kjære, det gjør jeg ikke, det er blevet saa sent, se paa maanen. Jeg stoler fuldkommen paa, hvad du gjør, kjære tone. Na, jeg er saa søvrig!"

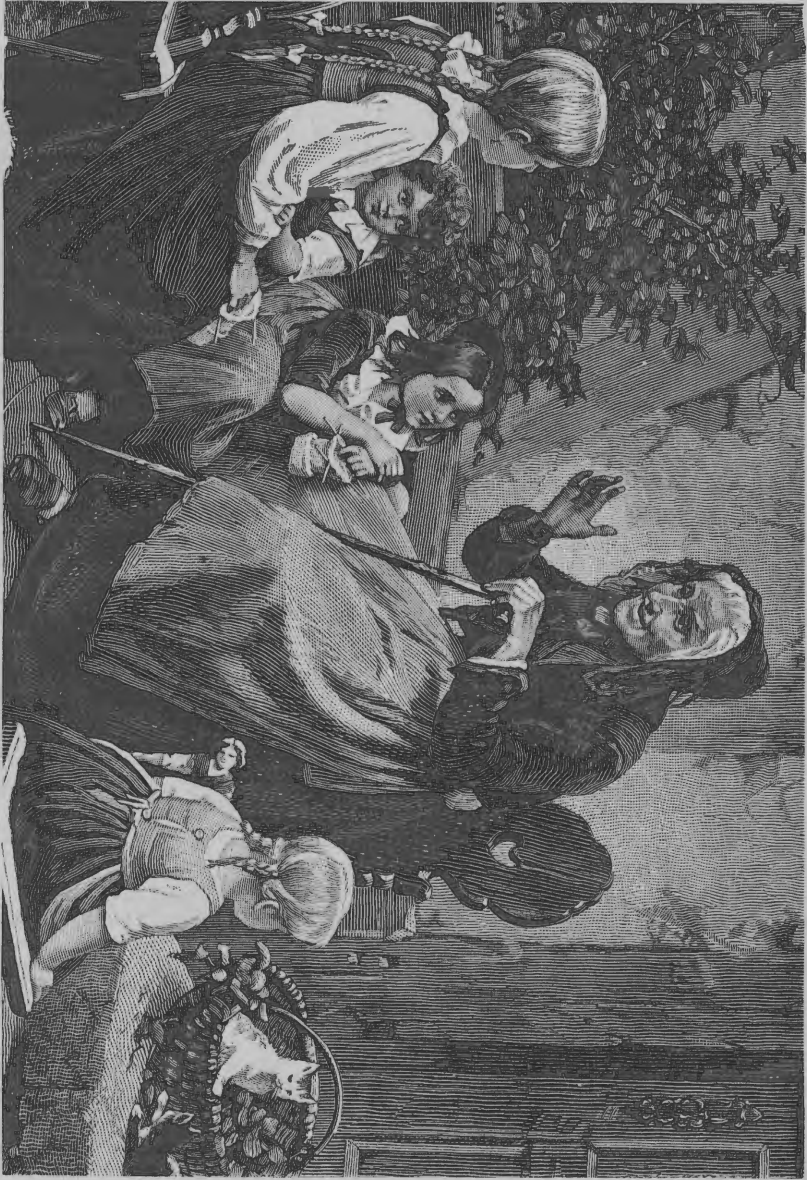
"Saaledes var der ikke mere tid den aften til at bestemme, hvad der skulde gøres med den lille lystige Ermine.

* * *

Stoblerken var den første til at vaagne om morgenen, og den vækkede alle andre.

Den havde høvt en deilig nat, men vidste intet om maanen og stjernerne. Den havde ikke rørt sig i sit hyggelige rede, efterat den var falden i søvn i tusmørket, førend en sagte berørelse fik den til at stikke hovedet frem under vingen og døsig aabne sine øine. Det var det kolde, graa daggr, som netop tittede frem.

Op hoppede den i stor hast (thi solen havde endnu aldrig taget den paa sengen), begyndte



Bøbfemor fortæller.



Ruiner i Oxyrhynchus.

at synge, først sagte, derpaa høiere og klarere, idet den første solstraale tigebe frem.

Hvem svarede først? Var det trosten fra tornebusken derhenne, eller gjerdesmatten med sin klare stemme, eller solforten, som altid er færdig med sin morgensang, eller den langhalede meise, eller insekterne, som først hilsebe solen, hvem de alle elstebe saa høit? Det kan ingen sige. De var alle oppe paa en gang. Verdens sang løb hndigere, jo høiere den steg op. Dens fætter sanglerten for forbi den og op mod skjerne; stobduen kurrede, flæren fra den sivbebofsede flodbred begyndte at pludre, hakkespetten lo over det dagverk, den skulde udrette. En mild vind luftebe, efterhvert som solen steg høiere.

Sidst, dog ikke allerlidst, vaagnebe etornene; dereå luftige seng buggebe af morgenbinden, og de stod op for at spise frokost.

Det blev varmere end det havde været igaar, efterhvert som dagen stred frem. Ikke et blad rørte sig. Binden havde stilnet af, og der var ganske stille i skoven. Solen skinnede varmt, og luften blev tungere for hver time; fuglene ophørte lidet efter lidet at synge, og ikke engang et blad raslebe.

"Jeg kan neppe holde det ud i min pels", sagde Goody Brown, og den stakkarå lille tingest saa ganske mat ud, idet den fugtede sine læber med et martjordbær. "Jeg skjønner ikke, hvorledeå Brown kan være ude og arbejde nu."

Brown var tidlig om morgenen gaaet langt bort i skoven for at undersøge nogle saftfulde unge træer, som voksebe der. Solen stod lavt paa himmelen, sfoend den var færdig, og idet den traftebe hjemover igjen, syntes den at høre nbsktrig i det fjerne. Den spidsede sine øren og stansede for at lytte i alle retninger. Snart hørte den lette, hurtige fjed nærved, og en opstræmt hare kom i fuld fart springende ud af sit hul.

"Der er noget paafærde", raabte haren, idet den løb forbi Brown. "Tag dig iagt for at gaa i skoven!"

"Noget paafærde!" sagde Brown, idet den rettede sin hale og stansede haren. "Hvad mener du med det?"

"En hugorm", svarede haren hviffende.

"Den har bidt et etorn; det ligger nu og strider med døden, jeg saa det selv."

"Og du stod ved siden af?" sagde Brown.

"Nei, jeg løb min vei", svarede haren.

"Gaa", sagde Brown bred, idet den vendte ham ryggen, "gaa din vei, du er en kujon."

Og dermed løb haren fornøiet bort.

Brown ventede ikke længe. Den var et tapert dyr; snart var den langt inde i det thkteste krat, gaaende efter skriget, som snart løb svagere og svagere.

Det var et mørkt sted. Det tunge løv ovenover stengte næsten det svindende dagslys ube, frodige skarntyder og brændenelder voksebe omkring i mængde, og den giftige bulme prangede med sine guftne blomster.

Over sit hoved hørte Brown en ravns hæse skrig fra grenen af et visnet astetra.

Snart derefter saa den et etorn ligge sammentrympet ved træets rod. Først tænkte Brown det var dødt, men da den høiede sig ned, aabnede de matte øine sig og saa op paa den.

"Er det ikke et etorn, jeg ser, — en ven?" mumlebe det og forsøgte at udstrække sin pote. Brown tog den klobset ind i sin og vilde have løftet det op, men etornet sagde med svag stemme: "Jeg bør, brnd dig ikke om mig, men lov mig at være god mod min lille unge."

Det rørte sig lidt, og Brown saa et bitte lidet etorn ligge sovende ved siden af det.

"Er der intet, jeg kan gjøre for dig?" spurgte han.

"Jeg bør!" svarebe moderen med en ghsen. "Jeg er bleven bidt af en hugorm; men min unge" — og de glasagtige øine vendte sig igjen op mod den —, "vil du være god mod Rora?"

Brown lagde sin haarde pote paa den lille tingest og drog den nærmere til sig, og var i dette øieblit oplybt af de bedste følelser. Han saa fra det uslydige, sovende, lille nor hen paa moderens fortrukne ansigt og lovebe at være en far for den foreldreløse. En glædesstraale for over det døende etorns øine; det forsøgte at tale, men kunde ikke, svingebe sin hale svagt, kjæmpebe saa et øieblit og døbe.

Hvilken stilling for Brown; alene der med en liden unge! Han kunde naturligvis ikke vide noget om, hvordan den skulde behandle, og sandt at sige var han ganske bange for den. Der sad han, langt, langt borte fra sit hjem i dette ensomme krat, med en sovende unge. Brown ghsle. Naturligvis vidste han godt, at mødre altid bærer ungerne i sin mund, men det havde han aldrig gjort; desuden frngtede han for, at hans skarpe tænder, som kun brugtes til at grave op rødder og knække kirsebærstene, vilde trænge igjennem dette lille dyrs bløde pels og sine hud.

Han høiede sig ned og tog den med plum ømhed i sine kraftige kjæber. Det var et æng-

stelig sieblit. Den lille tingest vaagne og saa op i Browns fremmede fjæs. "Saa!" tænkte Brown og stønnede, "nu begynder den at strige."

Men den streg ikke; den stirrede alvorligt paa ham med sine stinnende sorte øine, og idet den løftebe op den mindste pote, han nogenfinde havde seet, klappede den ham paa næsen.

Brown's hjerte frydede sig, og han blev greben af en forunderlig følelse; der lagde sig ligesom en taage for hans øine. Hvilken byrde alt dette var! Dersom han bragte hjem dette underlige væsen med de sorte øine og usthblige brune fjæs, vilde det foraarsage en hel del besvær. Han kunde ikke skjule for sig selv, at den maatte have de bedste høgensødder og de sødeste jordbær til føde; med al ro og fred vilde det være forbi, men alligevel likte han at bære den og føle den lille bløde hale over sine skuldre.

"Jo før jeg kan komme hjem med dig til Goody, desto bedre for os begge."

Det er umuligt at beskrive den hjertelige modtagelse, som de fik af Goody, da de endelig naaede høgetræet; hun lagde straks den lille fremmede op til sit bryst, beundrede, beklagede og kjælede for den. Hvor kjælt syntes hun ikke hendes barfse husbond saa ud, da han lagde sin lille byrde i Goody's udstrakte poter, og hvor rørt blev hun ikke ved at se ham holde den saa klobset, men dog saa omhyggeligt!

(Forts.)

Søster og bror.

Hvor sjønt, naar blot søstend i kjærlighed vandre

og hjertelig glæder og elster hverandre.

Sligt forhold er hjemmenes yndigste duft; men ondskab blandt søstend er pestagtig luft.

De to kan tilsammen saa hjertelig le og trofast hinanden i øinene se.

Om en gang en knude vil komme paa traad, de kjærligt den løser; thi hjertet ved raad.

"Vær søm mod din søster, vær snild mod din bror"

saa raader den sømme, den elskede mor.

Og Herren, han siger, hvad børnene ved:

"Hvor lifligt det er at saa leve i fred!"

Et ord talt i vrede, det turrer og bider og kjærlighedsbaandet saa hntelig slider. O huff det, og slutter hverandre i favn og lever saa enigt til indbyrdes gavn!

Han var slink i historie, han.

Læreren fortæller: "Da tog Aleksander den store sit sverd og hug ober den gordiske knude. En af dem, som saa paa, sagde, at den løsning kunde han ogsaa have fundet, dersom han havde vidst, at den var tilladt. Da smilte Aleksander og fortalte ham historien om Columbus og egget."

Hugt dig for slet selskab!

En fader havde med bedrøvelse seet, at hans søn Anton gjerne legede sammen med nogle raa, usfittelige gutter. Faderen havde forbudt ham det; men det hjalp ikke meget. En dag saa han atter Anton sammen med dem. Han sagde dog ikke noget straks; men om aftenen hentebe han seks deilige, røde æbler, lagde dem paa en tallerken og gav Anton dem. Anton blev glad og takkede. "Men du maa sætte æblerne bort nogle dage", sagde faderen, "forat de kan blive møre." Anton sthndte sig glad afsted med dem til sin mor og bad hende gemme dem for sig.

Men just som han skulde gaa bort med dem, lagde faderen endnu et hvide æble, som var aldeles raadent, paa tallerkenen.

"Men papa", sagde Anton, "det raadne æble vil fordærve alle de andre."

"Tror du det? Eller kanske de friske æbler gjør det raadne friskt? — i ethvert fald faar du nu lade det ligge der, saa faar vi se."

Otte dage senere lod han Anton tage æblerne frem. Men hvad fik de vel se? De seks æbler, som før havde været saa deilige og røde, var alle raadne.

"O papa", raabte Anton, "sagde jeg ikke, at det raadne æble vilde fordærve de gode, og du lod det alligevel være paa tallerkenen med dem."

"Ja, Anton", sagde faderen, "har jeg ikke sagt dig, at omgang med daarlige kamerater vil skade dig? Alligevel har du ofte søgt dem. Se nu her disse æbler og huff det nu! Slig vil det gaa dig. Du fordærves, om du vil vedblive at omgaaes usfittelige gutter."

Anton tog formaningen til hjerte. Han sagde siden nei, naar slige kamerater vilde lokke ham, og nei til sin egen lyst. Han huffede de raadne æbler og tog sig iagt. Han blev en brav gut, og det gif ham godt.

"Salig er den mand, som ikke vandrer i de ugudeliges raad, ei heller staar paa synderes vei, ei heller sidder i spotteres sæde" (Salme 1, 1). — "Søndagsst. Bl."

Til billederne.

Bedstemor fortæller.

Nede i haven, i den varmeste solvæggen, liker bedstemor sig nu. Der vil hun gjerne samle barna om sig, og det liker nok disse godt, lige saa godt som smaapusene liker at leke med hverandre oppe i blomsterkurven. Thi bedstemor fortæller, hun. Og sliq som hun kan fortælle! Det er saa morsomt at høre efter, naar hun fortæller; og saa er det saa rart, de blir saa glade ved det; og saa faar de lyst til at være snille barn, lyst til at gjøre det, som Gud gjerne vil, de skal gjøre. Ja, de er lykkelige de smaabarn, som har bedstemor til at fortælle for sig.

Ruiner i Østerland.

Det, som du ser paa dette billede, er levinger af bygninger, som er bygget for flere tusen aar siden. Tænk, hvor den bygning maa have været stor og sterk og skøn, som kan vise dig sliqe levinger, efter at flere tusen aar er gaaet. Vi skjønner, at de mennesker, som har bygget dette, maa have været dygtige mennesker med aaben sans for det, som kan gjøre indtryk paa vort sind og løfte det opad. Ikke sandt, vi blir smaa, naar vi ser paa disse menneskers gjerninger.

Opløsning paa gaader i nr. 25.

Firkantgaade:

D d i n
d i u a
i n g a
n a a l

Begravede byer:

1. Madrid.
2. Bods.
3. Bards.

Rebus:

1. Malene Storm.
2. Kapital.

Hjertelag.

Saa et gadehjørne i en af byens udkanter gif en gammel kone og plukede noget op af fortauget. Hun drev paa med stor iver, bøiede den gamle stive ryggen gang paa gang og sankede noget op i sit forklæde. Og alt imellem saa hun sig om, som var hun ængstelig.

Dette ser mistænkeligt ud, syntes politibetjenten, som netop svingede om hjørnet.

„Hvad har du der i forklædet dit, mor?“

Den gamle blev saa forfjamsset, at hun ikke kom sig til at svare, bare holdt forklædet sammen og vilde gaa. Men det slap hun ikke med.

„Du slipper ikke saa let, mor. Vis nu frem, hvad du har i forklædet dit.“

Den gamle stanjede, og rettens mand greb med begjærighed efter de forventede tyvekoster, men — fik hænderne fulde af glasfaar af knuste flasker.

Han blev sint og troede, konen havde villet holde ham for nar.

Men den gamle sagde fagtmodig:

„Vær ikke vred, konstabel. Jeg har intet ondt villet gjøre; men da jeg saa alt dette skarpe glasfæ, som laa strøet udover gaden, saa maatte jeg tænke paa de mange smaa, bare ben, som løber her hver dag, og som kunde skjære sig slygt paa det.“

Se, det var hjertelag!

* * *

Det skal være meget almindeligt, at unge studenter fra Oxford og Cambridge bruger sine ferier til at reise til London for at besøge de fattigste strøg der og bringe lidt lys og glæde med til de mange, som bare ser livets mørke sider. Og unge mænd, som hele ugen igjennem staar bag disken eller sidder paa sin kontorkrak i City, og som saa godt kunde trænge søndagen til at forfriske sig efter hverdagens stræv ude i frisk landluft, de gaar istedet ud til det smudsige, berygtede Whitechapel og samler en flok fattige og forsømte børn om sig til bibelhistorietimer. Se dette kan man kalde at „elske i gjerning og sandhed“.